

Paragrafer igjennem, og jeg er overbevist om, at De ville forbauses over, hvor lidet Udbytte De faae af Deres Sagen efter Amtmanden i disse 40 Paragrafer. Jeg tror ikke, at han findes paa flere Steder end i den første Paragraf (Steenstrup: Jo!) — ja maaske jeg har overset en enkelt Paragraf, men det er i alt Tald undtagelsesvis, at han forekommer, hvilket dog er temmelig modsat dette, at han skulde findes i dem alle. Man vil maaske sige, at det ogsaa er for meget, at han findes i den første Paragraf, og at han helst ikke burde være der. Jeg vil da tillade mig, ikke just at minde om, hvad det ærede Medlem selv udtalte, at man, naar man taler om Brandpolitiforhold, jo dog ikke kan negte, at man bevæger sig paa et Omraade, der er i Slægtstøb med Politivæsenet, og at det forsaavidt er i sin Orden, at Amtmanden, hvad enten man holder af ham eller ikke, indtil videre er Politiovrighed og altsaa tillige faar Velighed til at gjøre sin Betydning gjældende paa dette Omraade; men hvad jeg vilde tillade mig at gjøre opmærksom paa, er dette, at idet Brandvæsenet i sin Ordning, og det ikke alene hvad det Økonomiske angaar, men ogsaa i Henseende til selve Organisationen, af mig er hævdet at være et væsentlig og fortrinnsvis kommunalt Anliggende, har Sagen for det Første ikke blot en saadan Betydning, at der er en Forpligtelse og ikke alene en Ret for Staten til at føre Tilsyn dermed, men der er desuden den særlige Omstændighed tilstede, som man ikke maa overse, at de enkelte Kjøbstæder staa i et ganske særegent Forhold til hverandre netop, hvad Brandforsikringsvæsen angaar, hvoraf følger, at det ikke kan overlades til den enkelte Kjøbstad paa dette Omraade at skaffe og vakte, som den vil, idet der derved kan gjøres Uret mod de andre Kjøbstæder. Nu kunde man ganske vist forbeholde Justitsministeren at se paa disse forskjellige Udfast til Vedtægter og selv at gribe ind i disse Forhold. Hvad der imidlertid er slet i Lovforslaget, er dette, at Justitsministeren paa dette Omraade, om jeg saa maa sige, indtil en vis Grad og indenfor visse Grænser har overdraget sin Tilsynsret og sin Tilsynspligt til Amtmanden. Jeg tror, at Enhver maa erkende, at Regjeringen maa have en saadan Myndighed, og jeg tror ogsaa, at man, naar man er billig, vil erkende, at det er ganske naturligt, at Ministeriet, hvor der er Spørgsmaal om Forhold, som staa i saa nær Berøring med de stedlige Særligheder og Forskelligheder, kan anse det for naturligt med visse Begrænsninger at overlade denne sin Tilsynsret eller Tilsynspligt til Amtmanden, som staaar disse Forhold noget nærmere end Ministeren. Naar Justitsministeren i § 1 staaar som tredje og sidste Instant, hvorfor er dette da slet? Netop for at hæbde, at Kjøbstæderne ikke ere undergivne Amtmandens Afgjørelse, men, forsaavidt de ere misfornøiede med hans Afgjørelse, kunne indante den for Justitsministeren. Nu mener vel

det ærede Medlem, at man kan gaa ud fra, at det saa at sige aldrig sker, at en Kjøbstad faar Medhold, forsaavidt den maatte klage over Amtmanden, og det ærede Medlem, var saa vis i sin Sag, at han vilde forpligte sig til at sætte alle Skrivelser, der give en Kjøbstad Medhold, i Glas og Namme. (Steenstrup: Nei, ikke alle, kun den første!); ja saa bortfalder min Bemærkning; jeg vilde ellers have tilraadet det ærede Medlem at frigjøre sig fra denne Forpligtelse, idet det ellers let kunde hænde, at hans Stue blev temmelig behængt med Malerier, som det vistnok i Længden kunde blive noget kedeligt at se paa. Det ærede Medlem paaberaabte sig sin Erfaring i dette Punkt, og jeg tror ogsaa, at der ved denne Velighed var en velvillig Tilhører, som ledtagede hans Udtalelse med „Hør“. Jeg kan ogsaa paaberaabe mig Erfaring i saa Henseende, og jeg tror, at den er ligesaa sikker som nogen Andens, naar jeg siger, at saadanne Tilfælde foreligge, hvor Kjøbstæderne have faaet Ret, og jeg mener, at mit Ja ikke veier saa ganske lidt. Særligt er det væsentlig § 1 og navnlig det Ufsnit af denne Paragraf, som handler om Tjenesteplichten, der har været Gjenstand for Dmtale. Naar man har indfærdiget sig til at opstille en almindelig Aldersgrænse for de Tjenesteplichtige, men i Dvrigt har henvist til Vedtægterne at træffe nærmere Bestemmelse om de Undtagelser, der skal aabnes Afgang til, saa er dette netop begundet i, at Justitsministeren erkjender, at Forholdet er forskjelligt i de forskjellige Kjøbstæder, at Justitsministeren ønsker, at de forskjellige Kjøbstæder kunde ordne Forholdet, saaledes som de selv anse det for hensigtsmæssigt, og endelig at Justitsministeren ønsker, at den kommunale Frihed og Selvstændighed skal blive til Sandhed netop paa dette Omraade. Jeg skal sige til, at der ganske vist ogsaa er en anden Grund dertil, nemlig at der overhovedet vil være Banfeligheder for i en Lov at opstille de Regler, der skulle gjælde, og fra hvilke ingen Undtagelser skulle kunne gjøres. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgtreds (Lund) vilde erkjende en berettiget Undtagelse i det Tilfælde, at en Mand er besværet med et byrdefuldt Hverv i Kommunens Tjeneste. Jeg tror nu for det Første, at naar man kommer til at gjøre Undtagelser, vil man ikke kunne blive staaende ved dette: Hverv i Kommunens Tjeneste; men man maa overhovedet sige: Hverv i det Offentliges Tjeneste. Det ærede Medlem ansøgte selv et Exempel paa, at man ikke alene maatte undtage Kommunens, men ogsaa Statens Embeds og Bestillingsmænd, idet han omtalte Jernbanebetjente. Jeg tror, at man ved at overvete Forholdet nærmere, vil finde, at der er forskjellige Personer, med Hensyn til hvilke det ikke praktisk lader sig gjøre at paalægge dem som Pligt at forrette Tjeneste i Brandkorpsen; men selv om man bliver staaende ved den Undtagelse, som det ærede Medlem vil anerkende, og